

Fővárosi Bíróság
13.Gf.40.520/2007/4.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Kócsó Ügyvédi Iroda (7400 Kaposvár, Fő utca. 12. I/14. szám, ügyintéző: dr. Kócsó József ügyvéd) által képviselt felperesnek a Dr. Sárdi László Ügyvédi Iroda (1053 Budapest, Veres Pálné utca 37. szám, ügyintéző: dr. Sárdi László ügyvéd) által képviselt alperes ellen a vezető tisztségviselők felelőssége alapján indított perében a Pest Megyei Bíróság 2007. október 1. napján kelt 3.G.40.049/2006/28. számú ítélete ellen az alperes részéről 29. sorszám alatt benyújtott és 31. sorszám alatt megindokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (Harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Pest Megyei Bíróság a 3.G.40.049/2006/28. számú ítéletével a felperes kereseti kérelmének részben helyt adva kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.441.884 forint tőkét és ennek 2002. augusztus 19. napjától a kifizetésig járó törvényes kamatait. Egyebekben a felperes kereseti kérelmeit elutasította és az alperest az ügyben felmerülő, a pervesztességével arányban álló perköltség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállás szerint az alperes a felperesnél és emellett a W.. Kft.-nél is ügyvezetői tisztséget látott el. A felperesi cég ebben az időben a K.-G.-án található F... kastély renoválását végezte. Ennek keretében az alperes vállalkozási szerződéseket is kötött, többek között a K. és Társa Kft.-vel. A felperesi társaság társasági szerződésének V. pontja tartalmazta, hogy az alapító döntését kell kérni minden olyan szerződés megkötése során, amely 100.000 forint értéket meghaladóan kötelezettséget ró a társaságra. Az alperes az előzetes hozzájárulásra vonatkozó rendelkezést nem minden esetben tartotta be, ezért a felperesi társaság tulajdonosának képviselőjével vitája támadt. 2002. februárjában már világossá vált, hogy az alperes ügyvezetői megbízatása a felperesnél megszűnik. 2002. március 7. napján az alperes a megbízási jogviszonya megszűnése miatt elszámolt a felperesi társaság új ügyvezetőjével, ennek során átadás-átvételi jegyzőkönyvet is felvettek. A pénztárból az elszámolási időszakra vonatkozóan 1.441.884 forint hiányzott, erre vonatkozóan a kivételt igazoló pénztári bizonylatot az alperes aláírta, de kijelentette, hogy ez az összeg mint „kintlévőség” megvan, és számlákkal igazolt kiadás lesz. Egyik ilyen tételként az alperes a F., T. u. 6. számú ingatlanra egy bérleti szerződést jelölt meg azzal, hogy a bérleti díjat a felperesi társaság pénztárából fizette ki, de a számla még nem érkezett meg. A további hiányzó összegre vonatkozóan azt adta elő, hogy azok a gázlópusztai ingatlan takarítási munkáinak ellenértékeként kifizetésre kerültek és erről számlát később kap majd a cég. Az alperes a pénztárhiányra vonatkozóan a fenti előadása

mellett tartozáselismerő nyilatkozatot tett. A felperesi pénztárba a hiányzó összeg elköltését igazoló bizonylatok benyújtása sem az alperes, sem más részéről nem történt meg.

A felperes a módosított keresetében három kereseti kérelmet tartott fenn. Egyrészt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a pénztárhiány miatt 1.441.884 forint és annak 2002. augusztus 19. napjától járó kamatai megfizetésére, mivel ezzel az összeggel nem tudott elszámolni és ezzel kárt okozott a felperesnek, amit a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint meg kell térítenie. A felperes a tulajdonos hozzájárulása nélkül kötött ügyletekre és kifizetésekre tekintettel a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLIV. törvény (Gt.) 29. § (1) bekezdésére alapítottn további 1.900.000 forint tőke és kamatai, valamint 1.270.000 forint tőke és kamatai megfizetésére és a perköltség viselésére kérte kötelezni az alperest. Kereseti kérelmét arra alapította, hogy az alperes ügyvezetői kötelezettségét megsértette és ezzel a felperesnek a fenti összegű kárt okozta. A felperes emellett a Ptk. 98. §-ára és a 115. § (3) bekezdésére alapítottn az alperest 3 db kulcs 15 napon belüli átadására is kérte kötelezni.

A pénztárhiányhoz nem kapcsolódó kereseti kérelmeket az elsőfokú bíróság az ítéletében elutasította, erre vonatkozóan fellebbezés nem érkezett, így a másodfokú eljárásban ezekkel a kereseti kérelmekkel a Fővárosi Ítéltáblának már nem kellett foglalkoznia.

A per során a pénztárhiánnyal kapcsolatban az alperes változatlanul arra hivatkozott, hogy ezek az összegek olyan „kintlévőségek”, amelyek jogszerű elköltését későbbi számlák fogják igazolni. Az alperes ezzel kapcsolatos előadására az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárást folytatott le, de ennek alapján az alperesi védekezést elégtelennek találta és ítéletében a felperes keresetének helyt adott.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az alperesen volt a bizonyítási teher abban a körben, hogy a pénztárhiány nem áll fenn annak ellenére, hogy az

átadás-átvételkor ennek összegét elfogadta, és erre nézve tartozáselismerő nyilatkozatot tett. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes azt, hogy a pénztárhiány ténylegesen nem állt fenn, nem tudta a perben bizonyítani. Előadása szerint részben bérleti díj kifizetéséhez használta fel a pénztárból kivett összeget, ugyanakkor az alperes által említett F., T. utca 6. szám alatti ingatlan bérleti díját nem a felperesi társaság, hanem az alperes ügyvezetése alatt álló másik társaság, a W..Kft. fizette ki a készpénz-átutalási számlákkal igazoltan. Az elsőfokú ítélet szerint az alperes által jelzett ingatlantakarítási munkálatokkal kapcsolatban meghallgatott Sz. M. tanú nem igazolta az alperes állításait, ugyanis a tanú 2000. és 2001. évi időszakokról beszélt, míg az alperes által elismert és aláírt pénztárhiányról szóló tartozáselismerő nyilatkozat 2002. évi keltezésű. A tanú perben áll a felperesi társasággal, így érdektelennek nem mondható, emellett ha az alperes a tanúnak a kifizetéseket teljesített volna, akkor ezt valamilyen módon dokumentálnia kellett volna. A tanú vallomása egyébként az elsőfokú bíróság szerint az alperes személyes előadásával sem áll összhangban. Az elsőfokú bíróság a fentiekre tekintettel azt állapította meg, hogy az alperes a pénztárhiányért felelős, és az átadás-átvétel alkalmával megállapított 1.441.884 forint összegű pénztárhiánynak a megfizetésére köteles Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján. Ugyanígy jogos a felperesi követelés a Ptk. 301/A. §-ában írt mértékben a kamatokra is.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a pénztárhiányért fennálló felelősségét vitatta mind a jogalapját, mind az összepszerűségét illetően. Kérte ezért, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben változtassa meg és a fellebbezési kérelem keretein belül hozzon új érdemi határozatot. Előadta, hogy az 1.441.884 forint összegű pénztárhiányt jelentő pénzösszeg jogszerű elköltésére vonatkozóan az elsőfokú bíróság által meghallgatott tanúk vallomásai kellő bizonyítékot nyújtanak. Sz. M. tanú a megkeresett bíróság előtt igazolta, hogy az alperes két alkalommal 350.000 forintot fizetett ki számára számla nélkül mézsiszap elszállítására és az istálló romjainak elhordására. Ez a 700.000 forintos összeg az alperes véleménye szerint az ítélet rendelkező részében meghatározott tőkeösszeget csökkenti. Az alperes

előadása szerint a felperes érdekében 126.000 forint összegű lakbérkaució és 350.000 forint lakbér kifizetésére került sor számla nélkül, ez 476.000 forint, ami szintén csökkenti a felperesi követelést. Az alperes a fellebbezésében nem vitatta, hogy a F., T. u. 6. számú ingatlan bérleti díjára kiállított számlán a W..Kft. neve szerepel, de állította, hogy annak kifizetése ténylegesen a felperes pénztárából történt. A számla kiállítása utólagos volt, amikor az alperes már elszámolt a felperesi társasággal. Az alperes álláspontja szerint a tőle elvárható fokozott gondossággal járt el a felperesi társaság érdekében a társasági szerződésben foglaltak szerint, a kötelezettségeit nem szegte meg, ezért indokolatlan az elsőfokú ítéletben a marasztalására vonatkozó rendelkezés. Az alperes nem vitatta, hogy a bizonylati fegyelem szabályait „tágan” értelmezte, de álláspontja szerint ez a tulajdonosi megbízott beleegyezésével történt. Véleménye szerint ezt igazolta Sz. M. tanúvallomása is, aki a korábbi időszakokra vonatkozóan azt adta elő, hogy más esetekben is történt az alperes által számla nélküli kifizetés a tulajdonos megbízottjának beleegyezésével.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte.

A fellebbezés megalapozatlan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta el.

A Gt. 29. § (1) bekezdése szerint a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható fokozott gondossággal, a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A jogszabályok, a társasági szerződés (alapító okirat, alapszabály), illetve a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozatok, illetve ügyvezetési

kötelezettségeik vétkes megszegésével a gazdasági társaságnak okozott károkért a polgári jog szabályai szerint felelnek a társasággal szemben.

A felperes két társaságnál is vezető tisztségviselő volt, és a fellebbezéséből is megállapítható, hogy a két társaság ügyeit nem választotta szét egymástól, hiszen a fellebbezésében foglaltak szerint annak ellenére, hogy a munkavállalóknak bérlet lakás bérleti díját állítása szerint a felperesi pénztárból fizette ki, nem gondoskodott arról, hogy ezzel egyidejűleg a felperes részére számla kiállítása is megtörténjen, amely a kifizetést dokumentálja. Az alperes ellentmondó nyilatkozatokat tett a pert megelőzően, illetve a per során a pénztárhiány többi részét illetően is. Előbb azt adta elő, hogy a kintlévőségekre vonatkozóan a számlák meg fognak majd érkezni, és ezek a kifizetést utólagosan dokumentálni fogják. A per későbbi szakaszában pedig arra hivatkozott, hogy a tulajdonos megbízottjának tudtával, számla nélkül teljesített különböző, jelentősebb összegű kifizetéseket. Ezt az állítását a fellebbezésében is megismételte és a meghallgatott tanúk vallomásával kívánta igazolni, hogy a pénz már nem áll a rendelkezésére, azt a felperes érdekében használta fel.

A perben nem volt az vitás, hogy a hiányzó pénztári összegre az alperes tartozáselismerő nyilatkozatot tett.

A Ptk. 242. § (1) bekezdése szerint a tartozás elismerése a tartozás jogcímét nem változtatja meg, de az elismerőt terheli annak bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen. A (2) bekezdés szerint a tartozás elismerése másik félhez intézett írásbeli nyilatkozattal történik.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében helyesen állapította meg, hogy a fentiekre tekintettel a bizonyítási teher az alperesre hárult, az alperes pedig nem tudta azt bizonyítani, hogy a pénztárhiány a jelzett időben ténylegesen nem állott fenn. Az alperes mint ügyvezető ezt csak az általa jogszerűen kifizetett számlák

benyújtásával tudta volna bizonyítani, ilyeneket azonban nem csatolt az eljárás folyamán. A lakbér kifizetésére vonatkozó elsődleges előadását sem igazolta a peres eljárásban, a számla a felperesnek nem áll rendelkezésére. Az alperes a fellebbezésében már maga is azt adta elő, hogy a lakbér kifizetése a felperesi társaság pénztárából számla nélkül történt meg. Ugyanígy a saját előadása szerint sem volt várható a Sz. M.-nak átadni állított pénzüsszegekről számla kiállítása, erről az alperesnek a tartozáselismerést tartalmazó nyilatkozata megtételekor is tudnia kellett már, de akkor a számla nélkül történt kifizetésekre nem hivatkozott. Az alperes, mint a gazdasági társaság ügyvezetője, az általa a társaság érdekében tett kifizetéseket az általa a perben megkísérelt módokon és eszközökkel jogszerűen nem igazolhatja.

Az alperesi fellebbezés tehát sikertelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - a fellebbezés korlátai között elbírálva - helybenhagyta és a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperest a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére. Ennek összege a felperest képviselő ügyvéd ügyvédi munkadíjából áll, amelyet a Fővárosi Ítéltábla 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján állapított meg azzal, hogy az már az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2008. május 8.

. Koday Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke

Tamáné dr. Nagy Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Molnár József sk.
bíró

A kiadmány hitel  l:
b  ros  gi tisztviselő